

Princezna
K PRONAJMUTÍ

LINDSEY LEAVITTOVÁ

Princezna
K PRONAJMUTÍ

Přeložila Michaela Krýslová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Lindsey Leavitt

All rights reserved.

Z anglického originálu *Princess for Hire*

(Published by Disney, Hyperion Books, New York, 2011)

Přeložila © 2016 Michaela Krýslová

Redakce textu: Melita Denková

Fotografie na obálce © 2010 Darrell Eager

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

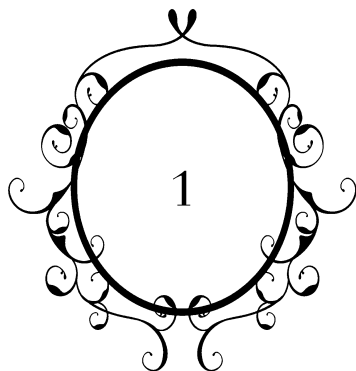
Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První vydání v českém jazyce

ISBN (pdf) 978-80-7507-415-7

*Věnuji Rylee a Talin,
mým malým princeznám*

*K*dyby se podle mého života točil film – *Příběh Desi Bascombové odhalen* – využila bych umělecké licence a provedla pár drobných úprav. Například dějiště bych přestěhovala někam mimo Sproutville, domovské město idážského festivalu Bramborové dny. A děj posunula zpátky do čtyřicátých nebo padesátých let minulého století, do doby rozevlátých šátků, oslnivého půvabu a vydatné – co pořád máte proti máslu? – kuchyně. A do hlavní role bych obsadila Audrey Hepburnovou (nebo mladičkou Julii Andrewsovou, kdyby Audrey zrovna pracovala na jiném projektu). No a pak bych ještě režisérovi předložila několik malých návrhů, prostě aby jinak dosti tragický scénář získal trochu jiskru.

1. Neoblékejte mě jako hlodavce na steroidech. To, že modelky se nepromenují po mole v kostýmu sviště, má svůj důvod. Ve skutečnosti je těch důvodů celkem milion devět set třináct, ale na to, abych je tu vyjmenovávala, jsou vesměs příliš děsivé.
2. Dejte mi nějakou letní brigádu, co bude víc cool než rozdávat v nákupním centru před zverimexem kupony na akvarijní rybičky. A „cool“ myslím doslova, tedy chladivou. Nefungující klimatizace + nejhorší pracovní „oblek“ na světě = smradlavá, chlupatá sauna.
3. Neponižujte mě v přítomnosti slavných osobností. Nikdy. V podstatě můj současný život vůbec nenatáčejte.

Ačkoli moment. Mít naraženou tříkilovou hlavu sviště obnášelo přece jen jednu výhodu: zatímco jsem jménem firmy Kouzelní mazlíčci strkala kolemjdoucím kupony, objímala mrňata a mávala tlapkou, mohla jsem v nákupním centru kohokoli tajně pozorovat a on neviděl nic než svišťův neměnný úsměv. Takže když jsem načapala nedávno korunovanou Miss Sproutville, bramborovou princeznu Celeste Juniperovou, jak u fontány flirtuje s Haydenem Garrisonem, do kterého jsem už čtyři roky zamilovaná, má muka byla dokonale skryta.

Ach jo, Hayden. Má tajná láska už od čtvrté třídy, kdy jsme spolu hráli on-line Boggle, a nejkrásnější kluk ve Sproutville. Přestože teď stál skoro deset metrů ode mě, teplota v mém kostýmu vyskočila o několik tisíc stupňů, k čemuž by došlo i uprostřed idažské zimy. Znáte zesnulého herce Paula Newmana? Kdysi dávno, ještě předtím než se objevil na etiketách salátových dresinků, míval vlnité vlasy, ocelově modré oči a omamný úsměv, a... to je přesně Hayden. Tedy jeho třináctiletá verze.

Celeste ječela, zatímco Hayden jí prohrabával nákupní tašky, které, jak ji znám, měla plné drahého nevkusného zboží, jako jsou trička s nápisem TATÍNKOVA PRINCEZNA. Hayden se smíchem vytáhl růžovou peříčkovou kabelku, co nepochybně stála život jednoho plameňáka. Když Celeste našpulila rty natřené leskem, Hayden se omluvil a hned ji začal chlácholit, že ona si takovou kabelku může dovolit, protože má ze všech lidí na druhém stupni základní školy Waltera B. Sprouta nejbliž ke královskému rodu. Dokonce by ji mohla mít zavěšenou na útlém zápěstí, až bude zítra při průvodu každoročních Idažských bramborových dní mávat davům lemujícím hlavní ulici.

Nebo do ní hučel něco na ten způsob. Když zápolíte s rebelantskými slzními kanálky, tak se ze rtů odečítá velice těžko. Navíc hlavy svišťů neposkytují velkou viditelnost. Odvrátila jsem od těch dvou hrdlíček pohled. Winston, bulteriér s koráلكovými

očima a smrdutým dechem, škrábal na sklo výlohy a kňučel. Za chvíli z něho bude dospělý pes a ještě pořád ho nikdo neadoptoval, chudáka. Pravda, za výlohou se našla roztomilejší štěňátka, ale on měl určitý šarm. Když zavřel tlamu.

„Vážně, Winstone. Co si asi Hayden *myslí*?“

Winston zúčastněně naklonil hlavu ke straně, jenže pak si všiml vlastního ocasu a začal se za ním honit.

Hodila jsem okem zpátky k fontáně. To snad ne! Celeste se svým srdcovitým obličejem a bramborami živěnou svěžestí (která, jak musím podotknout, příliš neladila s její nikterak zářivou osobností), pochodovala mým směrem! Pokud mě odhalí, tak se veškeré mé naděje na společenský úspěch v příštím roce scvrknou do velikosti jejího pasu. Budu šťastná, když dosáhnu úrovně školního maskota.

Celeste zaťukala prstem na výlohu Kouzelných mazlíčků. Hayden okamžitě přiklusal. Ona se k němu naklonila a vzdychla: „Ty jsou tak rooooooooooztomiloučký, vid’?“

„Ne tak roztomiloučký jako ty.“ Hayden před tímhle svým trapným žvástem sám instinktivně ucukl.

Ačkoli kdyby ta slova řekl někomu jinému, mohlo to být milé – zvláště kdyby je řekl mně. Chvilku jsem se tou představou nechala unášet.

„Ne, ty jsi roztomiloučkej,“ zacvrlikala bych zpoza dveří své skříňky na chodbě osmé třídy, kde bychom se s Haydenem po každé hodině scházeli.

„Ne, *ty*,“ trval by na svém Hayden; ve fotbalovém dresu by mu to náramně seklo.

Pak bych pohodila svou zničehonic bohatou kšticí a naklonila hlavu do koketního úhlu. „Jste dokonalí, vid’?“ pípla bych.

„Ano, jsme.“

„Par-don?“ Celeste mi luskla prsty před obličejem – tedy před obličejem sviště Gladyse – čímž přerušila mé denní snění. „Ty štěňata se daj půjčit?“

„Myslíš...“ Zakašlala jsem a zkusila to ještě jednou skřehotavějším, pokud možno nerozpoznatelným hlasem. „Myslíš koupit?“

Celeste obrátila oči v sloup, hrudky řasenky se přesto udržely na místě. „Ne, myslím půjčit. Asi tak na měsíc.“ Pokrčila nos. „Nesnáším, když ze štěnat vyrostou obrovský zlí hafani. Jako je támhleten.“ Ukázala na Winstona. „Proč prostě nemůže všechno zůstat malinkatý a roztomilý?“

Diskriminující pindy. Winston ji klidně mohl slyšet! Škoda že na ni přes to sklo nemůže dýchnout. „Ehm... ne. My štěnata jen *prodáváme*,“ odpověděla jsem. „Žádné půjčování, ačkoli mohla bys to zkusit v hračkářství. Prý dostali novou zásilku čůracích štěnátek. Z toho ti nikdy pes nevyroste. Ovšem taky se nikdy nenaučí čůrat venku.“

Hayden vyprskl trhavým `css-css`.

Celeste si žvýkala spodní ret. „Prostě jsi našťvaná, že tady musíš trčet v tomhle přiblblém kostýmu čipmanka, kterej je ti ještě ke všemu krátkej, a tvoje práce tě otravuje.“

„Čipmanka? Tohle je svišť,“ ohradila jsem se příliš hlasitě – má zlost zastoupila cestu zdravému rozumu. „Zopakuj si hlodavce!“

„Hlodavce? Hmmm. Někoho mi připomínáš.“

Proboha ne! Stáhla jsem si sviští hlavu co nejníž a otočila se k Winstonovi, jako kdyby mě schování Gladysova obličej mohlo v tu chvíli zachránit.

„To je ta ubožačka, co pořád chodí na konkurzy do školních představení, ale samozřejmě nikdy žádnou roli nedostane, protože je děsný nemehlo. Znáš ji?“ Podívala se na Haydena, pak zabodla oči zpátky do mě. „My jí říkáme Ditzý.“

Obličej mi za Gladysovým úsměvem zbrunátněl. Desi. Jmenuju se Desi. A ty to víš, Celeste. Nebo aspoň jsi to věděla, když jsme ještě byly nejlepší kamarádky. Když jsme na prvním stupni pořádaly maratony filmů Alfreda Hitchcocka a omylem jsme si obarvily vlasy na oranžovo a navzájem si četly naše nejskrytější

tajemství a zakopaly je na naší zahradě. Než jsi vyhrála soutěž krásy a stala se z tebe populární princezna.

Než jsi mi rozdrtila srdce tím, že jsi sbalila Haydena.

„Počkej, kdo je to?“ zeptal se Hayden.

To je jedno. TEĎ už mám srdce oficiálně na padrtě.

Celeste pohodila prosvětlenými kadeřemi. „Určitě ji znáš. Vyrobí trička s těma stupidníma nápisama, kterejm nikdo nerozumí, jen aby dokázala, jak je chytrá. Vysoký čelo...“ Celeste se s jízlivým úsměvem podívala na moje boty. „Velký nohy.“

Hele, nech toho. Prosim tě, nedělej to. Nezesměšňuj mě před Haydenem. Dej mě vsadit do klády, jestli chceš. Obarvi mi znovu vlasy na oranžovo. Ale Haydena z toho vynech.

„Jo, aha.“ Hayden zívá. „Ty trička jsou skvělý. Daisy.“

„Odkud znáš Desi?“ zeptala se Celeste.

„No jo, vlastně Desi. Sedíme vedle sebe na angličtině. Občas od ní opisuju.“ Hayden si strčil ruce do kapes modrých bermud. „Tak pojď. Chci si dát smoothie.“

Ano, další dloubanec do mého sotva tlukoucího srdce. Opisuje? Já ho doučuju. No, možná mě někdy otráví, když mu to pořád neleze do hlavy, a tak mu prostě šoupnu svou písemku. Ale on hraje snad KAŽDÝ večer fotbal a to je fakt vyčerpávající. A jedná se jen o důležité písemky. A testy. Nějaké pracovní listy...

Neřekl někdy někdo, že opisování je nejvyšší formou lichocení?

„Mňam. Smoothie.“ Celeste mlaskla žvýkačkou. „A dík za pomoc. Jejda, máš nakřivo hlavičku.“

Popadla jsem se za sviští hlavu. „No, to je dobrý. Ehm... díky.“

„Dovolíš...“ Celeste mi hlavu strhla, čímž potvrdila mou identitu. Z masky se vyvalila pára. Vlasy jsem měla přilepené k obličejí. V očích mě pálily slzy.

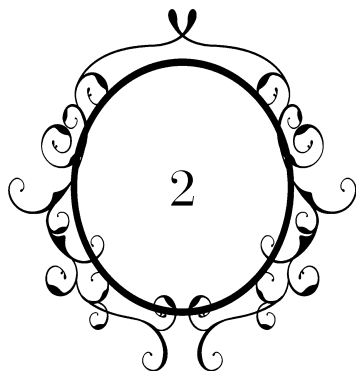
Celeste mi vyfoukla do obličeje bublinu s vůní tropického ovoce. Praskla, stejně jako moje naděje ohledně osmé třídy.

Hayden ohleduplně stočil pohled k Winstonovi. „Nevím jak ty, Celeste, ale já si jdu dát něco k pití.“ Uznale mi pokynul, jako

by mi zrovna *tohle* mohlo teď pomoci, a zamířil ke Smoothie baru o pár obchodů dál.

Chtěla jsem na Celeste zařvat. Zeptat se jí, jak se někdo, kdo býval skvělá kámoška, může chovat takhle krutě. Říct jí, že na princeznu má nulovou úroveň. Ale vypravila jsem ze sebe jen: „Proč?“

„Počkej na mě,“ zapištěla na Haydena. „Tady máš zpátky tu svoji kebuli, Ditzzy.“ Vrazila mi hlavu do břicha. „Koukám, že bejt krysa máte v rodině.“

*N*ejradši bych se okamžitě vypařila, ale já z boje neutíkám. Spíš se rozbřečím. Schovala jsem se za terárium a nechala slzy, ať si tečou.

Krysa. Teď trefila do černého. Celeste totiž nebyla takhle krutá jen tak pro nic za nic. V létě před šestou třídou vedl můj táta, nově jmenovaný státní zástupce okresu Fredonia (velký titul, malý plat), soudní proces, jenž poslal Celestina otce do vězení. Co na tom, že její táta podváděl lidi při kšeftování s pozemky, zatímco můj prostě jen dělal svou práci? Co na tom, že její táta vzápětí pláchl a teď si užívá předčasný důchod na Bahamách? Co na tom, že její máma požádala o rozvod ještě před manžellovým zatčením a pak se provdala za nejbohatšího chovatele skotu ve třech okresech? Celeste se mnou skončila a přesvědčila všechny moje kamarádky, aby udělaly totéž. Možná že život na farmě se člověku vsákne do mozku a přiměje ho myslet jako ovce. *Bééé.* Následujte Celeste. Vyhybte se Desi. *Bééééé!*

Otřela jsem si nos do chlupatého rukávu. Já vím, že je to povrchní, ale v tu chvíli jsem si opravdu přála být bohatá. Holky z bohatých rodin se nemusejí převlékat za sviště, aby si vydělaly trochu peněz, nebo, jak říká táta, „aby si vybudovaly morální charakter“. Jakmile stát schválil „Učňovský program budoucích idažských vůdců“ – který v podstatě zlegalizoval dětskou práci – tak mi táta přinesl žádost o uznání způsobilosti. A protože mi za pár měsíců bude čtrnáct, získala jsem oprávnění. Sbohem, dětství.

Ucházela jsem se o práci v Cunninghamových jezdeckých stájích – úplně jsem se viděla, jak jakožto druhá Katherine Hepburnová hřebelcuji plnokrevníky. Ovšem když jsem se objevila na skupinovém pohovoru, půl tuctu dívek v luxusním jezdeckém vybavení doslova zíralo na moje vlastnoručně vyrobené (a naprosto úžasné, tak co se jim nezdálo?) tričko s nápisem DRŽ SE SVÉHO KOPYTA. Ani jsem se nedivila, že už mi od Cunninghama nezavolali.

Po téhle zkušenosti (a neúspěšném pokusu přesvědčit tátu, aby investoval do potřeb k síťovému tisku pro můj skomírající byznys s originálními tričky) jsem si mohla vybrat. Buď sbírat žížaly pro rybáře a prodávat je půl kila za dolar, anebo obíhat Sproutville a hledat místa, kde A) hledají pracovní síly a B) účastní se nového programu dětské práce. Čímž se můj výběr zúžil na jedinou možnost.

Kouzelní mazlíčci. V akváriu proti mé malé skryši se u hladiny strnule pohupovaly dvě laciné rybičky, očividně leklé. Nad nimi se válela běhací kolečka pro křečky, která se vysypala z rozpadlé kartonové krabice. Z prasklého terária na mě civěl had a vypadal, že ještě jednou svlékne kůži a odebere se za rybičkami do zvířecího nebe. A já, svišť Gladys, jsem plakala za nás za všechny.

„No dobře, dej si pauzu.“ Šéf Drake vzdychl a ukázal k zadní místnosti.

„Proč?“

„Podívej se na sebe. Děsíš hady.“

Ploužila jsem se do zadní části obchodu a Drake pochodoval za mnou. Že pětadvacetiletý odpadlík ze střední školy s neúmyslnými dredy a pronikavě páchnoucí po šantě kočičí zpochybňoval mou pracovní morálku, jen ztížilo mé utrpení.

„Jsem v pohodě, Drakeu.“ Sundala jsem si hlavu. „Tenhle kostým mě občas prostě... rozčiluje.“

„Hele, to byl nejlepší kostým, co jsem na netu sehnal. Teda

kromě gorily. Ale říkal jsem si, že ty by se děti bály. Kdyby tak bylo k mání roztomilý kuřátko –“

„Já jen... Nemohl bys mi dát nějakou odpovědnější práci?“

Drake zalovil v lednici zaměstnanců a s hlasitým *plop* otevřel plechovku Mountain Dew. „Něco ti povím. Ještě to nějakou dobu vydrží a koncem léta si třeba promluvíme o tom, že tě přesunu na místo čističe akvárií.“

Já vím, že to myslel dobře, ale... čistič akvárií? Strávit další dva měsíce rozdáváním kuponů a *možná* povýším na inženýrku akvariijního sajrajtu? Ano, život v přepychu. Velký idažský sen.

„Díky. Ale to není přesně to, co jsem si představovala.“

Drake vzdychl. „Já vím. No dobře.“ Přisunul se blíž a cvrnkl do vypínače. „Očividně máš dneska těžkej den, takže ti ukážu něco speciálního.“

Ehm... před tímhle nás varovali ve školicím videu pro nové zaměstnance. „Podívej, Drakeu, já se s tebou necítím moc dobře... ehm...“

Chvilku nic neříkal, jen na mě divně zíral, pak vyprskl smíchy. „Tys myslela... Tak to můžeš bejt klidná. Pro mě jsi moc mladá. Fakt, embryo. Kromě toho nejsi můj typ. Jsi moc vysoká a hubená a já mám rád špekatejší.“

„Chápu.“

Drake zmáčkl jiný vypínač. V místnosti se rozsvítilo akvárium. „Ale vážně. Mrkej. Tohle jsem ti chtěl ukázat.“

„To je akvárko.“

„Holka, podívej se pořádně.“

Přistoupila jsem blíž. Zatím jsem o tom nikdy nepřemýšlela, ale vlastně bylo zvláštní, že Drake měl akvárium tady, z dohledu zákazníků. A vybavené veškerým komfortem – truhlou s pokladem, domečkem, neonovými mořskými řasami a mávající postavíčkou SpongeBoba. Rybičky byly taky unikátní, duhové s neonovými proužky vinoucími se skrz ploutvičky. Fialovomodré světlo pulzovalo přímo skrz ně.

„To je akvářko přání.“ Drake s posvátnou úctou nasypal rybičkám krmení.

„Hmm...“

„Věř mi. Je to pravda.“

Pomalou jsem se dekovala pryč. Jediné, co je horší než třet sama v malém kumbálku s násilníkem, je osamět tam s cvokem.

„Cože? Proč myslíš –“

„Že to funguje? To je jasný. Zrovna jsme tyhle rybičky dostali, zvláštní dodávka z Guamu. A já je krmil a myslel na to, jak moc bych si přál mít nějakou holku z Tichomoří, anebo,“ Drake se podrbal na nose, „ehm... vlastně jakoukoli holku, když vtom vešla do krámu naprosto fantastická kočka.“

„A dál?“

„Chtěla si koupit psa a já jí ho pomohl vybrat. A ona mi dala svoje číslo. Teda nikdy jsem jí nezavolał – byla moc úžasná, aby to mohlo vyjít – ale nosím ho v peněžence.“

„A co z toho plyne?“

„No přece že moje přání se mi *očividně* splnilo. Tak jsem si ty rybičky nakonec koupil sám a úplně mi změnil život. Za pár dní jdu na pohovor kvůli místu vedoucího a moje kapela minulej tejdén vyprodala tři představení v pizzerii Antonio. Klidně mohla vyprodát čtyři, ale ve středu večer je tam karaoke.“

„Když jsou tak vzácný, tak proč je máš tady?“

„Domů si je vzít nemůžu, protože mému spolubydlícímu se nedá věřit.“ Otrásl se. „On má rád suši.“

Klekla jsem si a přitiskla obličej k akváriu. „Jak to funguje?“

„No.“ Drake se poškrábal na hlavě. „Vlastně ani nevím. Prostě jim nasypu krmení a něco si přeju. Ale vzhledem k tomu, že teď zrovna jedly...“ Drake vylovil z kapsy černých džínsů hrst akvarijních oblázků. „Můžeš zkusit tohle. Třeba to funguje jen mně, já nevím.“

„Děkuju.“ Sebrala jsem z natažené dlaně pár kamínků. „Možná to pak zkusím, musím si to rozmyslet. Teď bych si ještě ráda skočila na záchod, než mi skončí přestávka.“

Drake se zastavil ve dveřích. „Tak jo. Ale až se vrátíš zpátky k práci, tak se usmívej. Zákazníci úsměv vycejtí, i když ho schováš pod maskou.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Jasně.“

„A hele, nechceš si při zítřejším průvodu odpracovat pár hodin navíc?“

Během šesti týdnů zaměstnání jsem si ještě ani jedinkrát nenechala ujít zvláštní směnu. Za přesčas si můžu koupit pět bílých triček. „Můžu dělat něco, při čem bych nemusela mít na sobě tenhle kostým?“

„Určitě. Mluvil jsem s bráchou – on dělá na městském úřadě – sháním mu pár koňských... sběračů.“

„Myslíš jako lidi na sbírání kobyliců?“

„Přesně tak.“

To jsem si mohla myslet. „Nechám si to projít hlavou.“

Drake důležitě přikývl a zavřel za sebou dveře.

Zmáčkla jsem v dlani oblázký. Akvářko přání. Proboha. Vždycky jsem si říkala, jestli Drake nebere nějaký drogy, a teď se moje podezření potvrdilo. Ačkoli šance, že by se Drakeovo štěstí obrátilo bez zásahu vesmíru, byla dost mizivá. Slyšela jsem jeho kapelu. Hrajou příšerně.

Podívala jsem se na svůj odraz ve skle akvária a odhrnula si popelavě hnědé vlasy z obličeje flekatého od pláče. Možná bych mohla nosit ofinu, abych zakryla vysoké čelo; ani jsem nevěděla, že ho mám, dokud mě na něj Celeste tak mile neupozornila. Taky bych se potřebovala zbavit rovnátek, ale ještě je musím nosit deset měsíců a škola začne už za dva. A na svém šetřicím účtu mám jen třicet šest dolarů – z toho svému šatníku sotva dodám aspoň špetku tolik potřebné elegance. I kdybych vypadala jako Audrey Hepburnová, což rozhodně nevypadám, v příštím školním roce to nebudu mít o moc jednodušší než v loňském.

Díky Celestině sabotáži jsem klesla až na dno společnosti.

Udělala ze svého života dojemný příběh a všem nabulíkovala, že jsem mrcha a zrádce a kdoví co ještě. A všichni jí uvěřili, protože je to Celeste.

Ale já stejně byla odjakživa tak trochu jiná. Nesnažím se o to, prostě jsem. Místo country poslouchám big bandy, místo na MTV se dívám na staré filmy. A navíc jsem vždycky cítila, že mám v sobě něco jako... vitalitu, takovou nějakou *energii*, jako bych byla v jednom kuse nadopovaná kofeinem nebo cukrem. Opojení stoupá a klesá s mými náladami, ale ten pocit zůstává.

Nejspíš právě proto jsem se tolik těšila na příští školní rok. Viděla jsem v něm šanci na nový začátek. Jenže teď je všechno v háji, když Celeste už pravděpodobně na všechny strany rozesílá mou novou přezdívku, něco grandiózně neoriginálního jako Čipmančice Ditzzy.

Rybička na mě koukala ze svého domečku. Rybička, co plní přání. Chtěla jsem tomu věřit, i kdyby jen do konce přestávky, než si zase nasadím sviští hlavu, krutou připomínku toho, kdo jsem.

Nebo nejsem.

Protože já jsem vzduch. Může se někdo stát neviditelnější? No dobře, naprostá nicota asi vzduch přetrumfne, protože vzduch je přece jen něco. Ale je to plyn. Vznáší se kolem, rozptýlený všude a nikde. Není hmatatelný.

Nemá žádný vliv.

„Vliv,“ řekla jsem nejpevnějším hlasem, co jsem dokázala. Bylo to docela skromné přání – žádný poník nebo milion dolarů. Jenom být dívkou, kterou ostatní chtějí mít nablízku. Se kterou se chtějí ukazovat na veřejnosti. Znat se s ní.

„Přeju si být člověkem, který má vliv. Jako Grace Kellyová. Až na tu automobilovou nehodu.“

Připadala jsem si jako pitomec, ale pokradmu jsem hodila do vody modrý kamínek a mrkla na zavřené dveře. Všechny staré hollywoodské hvězdy vliv měly. Jejich magnetismus naplňuje plátno, i když se na ty filmy díváte dnes. Chci tím říct, že

dokonce i dívka žijící v Idahu o několik desítek let později rozumí poslednímu pohledu, který Ingrid Bergmanová věnovala v *Casablanca* Bogiemu. Tolik dokázala jediným pohledem.

Jestli tohle není vliv, tak už teda nevím.

„Tak co?“ špitla jsem směrem k rybičkám.

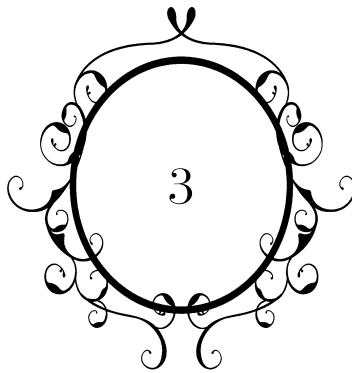
Místo odpovědi plavaly dál. Jedna chňapla po krmení vznášejícím se u hladiny. A nic jiného se nestalo. Samozřejmě.

Byla jsem pro ně vzduch.

„Desi!“ hulákal Drake. „Některý z koček se poblily! Vezmi pár papírových utěrek a čistič!“

Zadívala jsem se na zbývající oblázky, co jsem držela v ruce. „A pokud nemůžu mít žádný vliv, tak ať dostanu aspoň nějakou důstojnější práci.“

Naposledy jsem zbytek kamínků zmáčkla v dlani a hodila je do akvária. Jedna rybička se na mě usmála z brány třpytivého, zeleného hradu. Může se rybička usmívat? Lidičky, mně už vážně hrabe. Z hradní věže vyletěl houf zelených bublinek; stoupaly nahoru k hladině, kde všechny do poslední *pop pop* popraskaly.

Co se mi líbí na tátovi: když pro mě to odpoledne přijel do práce, stačil mu jediný pohled na mé opuchlé oči a bez jediného slova mě odvezl rovnou do Taco Bell, kde mi objednal dva burritos a gorditu s dvojitou omáčkou baja.

Co už se mi tolik nelíbí:

„Jak bylo v práci? Poslouchala jsi šéfa? Ukaž mu, že jsi vzorný zaměstnanec. Říkal jsem ti, že když jsem na střední škole pracoval v obchodě s obuví, vyhodnotili mě jako nejlepšího zaměstnance regionu?“

„Párkrát ses o tom zmínil.“ Nebo spíš to slyším denně. Proč táta musí vždycky stočit řeč na své hodnoty, zvláště když jsem očividně nešťastná a moje kariéra je asi tak poslední věc, o jaké bych se chtěla bavit. Úplně mi tím zkazil chuť, takže jsem měla pocit, že místo burritos žvýkám propocené tenisky.

„Tak co?“ Táta křečovitě sevřel volant v poloze za deset dvě a pomaloučku se vykodrcal z restaurace pro motoristy. Je snad jediný, kdo v okolí školy skutečně dodržuje omezenou rychlost. Dokonce i o prázdninách, kdy je škola prázdná. Jen tak pro případ.

Šoupla jsem si do pusy trochu mazlavé fazolové kaše a pokrčila rameny. „Co jako?“

„Buď máš alergii na tu hlavu sviště, anebo jsi brečela. Špatný den?“ V obličejí se mu mihla obava. „Nelítáš v nějakém průšvihy, že ne?“

„V práci všechno v poho. Díky za optání.“

„A co se tedy stalo, princezno?“

„Prosím tě, tati, neříkej mi tak.“

„Jak? Princezno? Ale ty jsi vždycky byla moje princezna.“ Táta zastavil na oranžovou. Řidič za námi prudce zabrzdil a zatroubil. Táta se otočil a zamával. „Kam pořád všichni pospíchají?“

Stříkla jsem si na gorditu trošku horké omáčky. „Já nejsem žádná princezna, jasný? To už spíš uklízečka královských koníren. Chodím navlečená v kostýmu sviště a mám vysoký čelo a Celeste Juniperová je taková... V podstatě jsem vzduch –“

„Vzduch? Desi, o čem to mluvíš? Takhle snad o sobě neuvažuješ, nebo snad ano?“

„Občas jo,“ přiznala jsem.

„Tak za prvé, jsi ta nejtuzší dívka, co znám. A je mi líto, že neseš důsledky toho procesu, ale odsoudit Celestina otce bylo správné. Je smutné, že jeho konání negativně postihlo rodinu a zřejmě i tebe. Ale já neměl na výběr. Musel jsem dělat svou práci. To snad chápeš, ne?“ Na semaforu skočila zelená a táta pokračoval v opatrné jízdě po jediné šestiproudé vozovce ve městě.

Chápala jsem to. Ale nikdo jiný zřejmě ne. Připomnělo mi to plakat, který pověsil ve třídě náš učitel dějepisu. Stálo na něm: „Co je správné, není vždy populární, a co je populární, není vždy správné.“

Víte co? Dneska večer asi navrhnu nové tričko. **PRAVDA SE PŘECEŇUJE.**

Když jsme přijeli domů, mazala jsem hned nahoru a hodlala jen tak vegetovat. Jako upadnout do kómatu, ačkoli to by nebyl od mojí práce zas takový rozdíl, protože postávat v kostýmu je stejné jako ztělesňovat zombie. Mámu podle všeho popadla nutková potřeba udělat mi v pokoji *pořádek*. Když jsem vylovila z odpadkového koše své náčrtky triček, rozestlala jsem si postel a rozkopala dokonalé pruhy od vysavače na koberci – malý pokus, aby můj pokoj vypadal obydleně, protože to je přece *účel* ložnice.

Když jsem naházela polštáře na jednu dokonalou haldu, pustila jsem si svůj oblíbený film *Prázdniny v Římě*, o princezně, která si vezme den volno. Skvělý film, až na ten závěr, který mě vždycky rozbrečí, takže ho vždycky vypnu o chvílku dřív a vymyslím si lepší konec, obvykle s vydatnějším líbáním. Nicméně zatímco Audrey Hepburnová projížděla na Vespě ulicemi Říma (těžký život, co?), listovala jsem novým číslem *Teen Vogue*: Královská edice. Narazila jsem na báječnou fotku prince Barretta z Fenmaru, ačkoli on se svou vysokou štíhlou postavou, skandinávskými rysy a sebejistým úsměvem může jen těžko nevypadat báječně. Vystříhla jsem ji a nalepila na svou Zeď úžasných věcí hned vedle starého snímku do půl těla svlečeného Paula Newmana. Baví mě kombinovat nové fotky se starými obálkami časopisu *Life*, které jsem našla na internetu. Tahle koláž zabírá půl stěny a mámu dohání k ŠÍLENSTVÍ.

Když jsem si užila dost terapie denního snění, popadla jsem telefon, abych se vybrečela na rameni (nebo spíš do ucha) kamarádce Kylee Malikové.

„Desi! Bože můj. Já jsem tak ráda, že voláš,“ vydechla nadšeně na jeden zátah.

„Ahoj, já taky. Z čeho jsi tak na větvi?“

„Je tady nověj kluk! Z Novýho Zélandu. Ve Sproutville. Jmenuje se Reed a je o rok starší. Moje máma mluvila s jeho mámou na farmářském trhu. Přijeli kvůli nějakému zemědělskému výzkumu. Ale Desi, musíš ho vidět.“

„Už ses s ním seznámila?“

„Ještě ne. Vlastně jsem ho viděla jen z dálky, protože jsem stála u stánku s rajčatama, ale jestli z blízka vypadá tak jako z dálky, tak máme obrovské důvod k oslavám. Jako andělský zpěvy, ale luja a tak.“

„Hmm, prima, tak gratuluju.“

„Gratuluješ? No dobře, koukám, že tě to zrovna nenadchlo. Co se děje?“

„Nic. Teda skoro. Jenom... Hayden.“

„Jo tak, Hayden.“

„Dneska jsem ho viděla.“ Zlomil se mi hlas. „S Celeste. A Celeste mi sundala hlavu a... a...“ Polkla jsem slzy. „A Hayden mě viděl v tom stupidním kostýmu sviště a teď už nemám šanci. Navíc naše královna krásy to samozřejmě hned každému vyslepičí, takže příští rok mě čeká ještě větší peklo než ty dva poslední. Kdybys viděla, jak se tvářil, když mi tu hlavu stáhla. Jsem úplně vyřízená.“

„No dobře. Dýchej zhluboka. To zvládneš.“

Přes všechno zoufalství jsem se pokusila usmát. S Kylee jsme se začaly kamarádit, když při angličtině prohodila vtip o *West Side Story* a nikdo se nesmál, jen já. Vždycky mi trochu naháněla hrůzu – je neobyčejně chytrá a hraje skoro mistrovsky na klarinet. Navíc až do loňského roku žila v Seattlu, což jí automaticky zvyšuje faktor skvělosti. Její rodiče pocházejí z Indie a ve městě bílém jako chléb je pro vysokonákladové slečny (neboli VS, jak jim říkáme) příliš odlišná. Na rozdíl ode mě by však radši snědla Winstonovo psí žrádlo, než s nimi vyrazila za zábavou.

Nicméně jednou jsem se nějak zmínila, že se mi Hayden líbí, a jakmile to bylo venku a já měla někoho, komu jsem o něm mohla vykládat, už jsem nedokázala přestat. A ona poslouchala, a tak jsem doufala, že příští rok naše přátelství postoupí na vyšší úroveň – všichni o nás budou mluvit jako o „KyleeaDesi“ a my se nebudeme moct dočkat, až si navzájem vylíčíme všechny detaily našeho života. Od doby, co jsem něco podobného zažila, už uplynula celá věčnost – teda přesně řečeno dva roky.

Škytla jsem a čekala na její soucit.

„Tak za prvé, chci, abys věděla, že tě považuju za skvělýho, dobrosrdečného člověka. Vlastně si občas myslím, že tvoje srdce je dobrý až moc.“

Má rozmilá hodná Kylee.

„Za druhý, teď chci, abys mi odpověděla opravdu upřímně, jasný?“

„Ehm... cože?“

„Teda, nerada bych, aby to znělo nezdvořile, a doufám, že jsme si natolik blízký, že to můžu říct, aniž bych tě ranila, ale vážně – co na tom Haydenovi vlastně vidíš? Líbí se ti prostě jen proto, že je sexy? Jasně, je to fakt moc pěkný kluk, ale ve skutečnosti se k tobě vůbec nehodí, chápeš? Je naprostej blázen do sportu a nemá zrovna slušný vychování a... No, připadá mi tak trochu... vypatlaný.“

Vypatlaný? Co se mé rozmilé hodné Kylee stalo? „Hayden není vypatlaný! Je mistr slova jako já. Hraje Boggle. A hráči Boggle jsou... hlubokomyslní. A má slušný vychování, je slušný takovým nenápadným způsobem. Třeba pouští svoje kamarády před sebe ve frontě na oběd. A dneska, *dneska* mi řekl, že se mu líběj moje trička.“

„Ale kvůli tomu snad po něm nemusíš šílet. Upřímně řečeno, Des, tahle věc s Haydenem mi jen plytvá minuty volání a ty s ní marníš život.“

„To není žádná *věc* s Haydenem. To je... investice. A já ho opravdu, opravdu miluju.“

Skoro jsem v telefonu slyšela, jak Kylee obrací oči v sloup.

„Prober se. Potřebuješ nového kluka. Člověk jako Hayden Garrison nikdy nepřestane obdivovat sám sebe na tak dlouhou chvíli, aby si tě všiml. Jsi skvělá, chytrá a je s tebou sranda. Zasloužíš si někoho lepšího.“

O mně Kylee mluvila moc pěkně, jenomže zavrhnout mou potenciální spřízněnou duši jako nějakou *věc*, s tím jsem se rozhodně nemohla smířit. „Lituju, že jsem ti vůbec něco říkala,“ odsekla jsem nasupeně.

„Jenom se ti snažím pomoci,“ bránila se Kylee.

„Zapomeň na to, jo?“

„Hele, já se fakt snažím. A mrzí mě, že ty jsi tak slepá.“

Neodpověděla jsem. Ticho bylo kruté. Měsíce jemného sblížení se vymazaly během dvou ošemetných minut.

„Musím jít,“ řekla Kylee.

„Já taky.“

„Hmm.“

„Tak ahoj zejt...“

„Ahoj.“ *Cvak.*

Já a vlivná osobnost? Na to zapomeňte. Díky tomu, že jsem si pustila pusu na špacír, jsem byla odsouzena k osamělému životu na okraji společnosti. Odploužila jsem se do koupelny, vylila do vany půl láhve pěny do koupele a snažila se všechny katastrofy dnešního dne pustit z hlavy. V teplé vodě obklopená pěnou bych si mohla představovat, že jsem v lázních s časopisy o celebritách – ne, se skutečnými celebritami! – kde mým největším problémem je vybrat si balíček masáží, a ne spekulovat, jak vymazat sviští debakl z paměti svého miláčka. Anebo dumat, jestli ještě někdy budu mít nějakou nejlepši kamarádku.

Nechala jsem napouštět vanu a šla si dolů pro noviny. Potřebovala jsem si najít novou práci, a to rychle.

V kuchyni máma jednou rukou míchala mísu dětské bio stravy a druhou si držela Gracii na boku. Skoro mě až vyděsilo, jak moje sestřička vypadala jako mámina zmenšená kopie, zvlášť proto, že jediný fyzický rys, co jsem po mámě zdělila já, je gumový kloub na palci. Obě měly na sobě růžové letní šaty; Graciiny kaštanově hnědé vlasy byly stažené do culíků a máminy stočené do uzlu.

Mně máma nikdy šaty, které by ladily s jejími, nekoupila – teda ne že bych je snad nosila, obzvlášť růžové. To není můj styl. Ale bylo by od ní hezké, kdyby mi to nabídl.

Noviny ležely na kuchyňském pultě, spolu s dopisem od organizace pořádající soutěže krásy. Máma byla za svých studentských let zvolena Miss Idaho a taky pořádala u nás v obýváku kurzy šarmu, v nichž já samozřejmě naprosto pohořela („Pozor

na drobečky, miláčku! Malíček nahoru! Nemrač se, udělají se ti vrásky!“), zatímco geniální Celeste jimi ladně procupitala ke svému prvnímu titulu dětské královny krásy.

„Chtějí, abys moderovala další soutěž?“ Kývla jsem směrem k dopisu.

Máma se zazubila dokonalým úsměvem typu *žádná rovnátka, to je prostě v genech*. „Ano, ale asi to odřeknu. Potřebuju posílit své pouto s Gracíí, a tak jsem nás přihlásila na hodiny sochařství pro maminky s dětmi.“

„Uvědomuješ si, že Gracii ještě nejsou ani dva roky?“

„Je batole. Zážitky z těchto raných let z převážné části rozhodují o tom, jaká z tebe vyroste osobnost.“

„Jaká jsem byla já jako batole?“ Strčila jsem prst do dětského papáníčka. Banány.

Máma mě pleskla přes ruku. „Paličatá, ale v dobrém smyslu. Když ti bylo osm měsíců, umínila sis, že chceš chodit. Pořád jsi padala a trvalo dva měsíce, než ses to naučila, ale nevzdala jsi to. Vždycky jsem si myslela, že změníš svět.“

Polkla jsem. *Myslela*. Minulý čas.

„Tak co se dneska přihodilo v práci?“ zeptala se máma. „Tatínek říkal, že jsi vypadala nějak zarmouceně.“

„Ale nic. Můj šéf věří, že jeho akvarijní rybička má mystický schopnosti, a Celeste... se zastavila v obchodě.“

„Doufám, žes na ni nebyla ošklivá, zlato. Mám kvůli tomu všemu, co zažívá, moc nepříjemný pocit.“

Skácela jsem se na pult. Co *ona* zažívá? Ano, být zlomyslná VS musí být nesmírně vyčerpávající. „Mami, ty vůbec netušíš, jaká ona je.“

„Nehrb se, zlato.“

Automaticky jsem narovнала záda.

Máma mi odhrnula vlasy z očí. „Nebudeš tomu věřit, ale mně se tohle taky stalo.“

„Hmm, jasně že jo.“

Moje máma byla zvolena nejlepší osobností, už od dvanácti let vždycky měla kluka a nejspíš se jí nikdy v životě ani neudělal beďar. Její verze „tohle“ se odehrávala někde na jiné galaxii než moje.

„Je to pravda. Až do šesté třídy jsme s tou dívkou byly velice blízké kamarádky. Já pak začala rychleji dospívat a ona o mně začala roznášet kruté pomluvy. To je prostě žárlivost.“

„Tohle je něco jinýho. Ty to nechápeš. Jde o jednoho kluka –“

„Ba!“ vybleptla Gracie.

„Bože můj!“ Máma se rozesmála.

„Co je?“

„Jeremy, pojď sem! Gracie strčila ručičku do papáníčka a řekla, ba! Ona poznala, že je to banán!“

Táta se přihnals s videokamerou právě včas, aby natočil Gracii, jak mrskla plnou hrstičku na máminy šaty, které se musí chemicky čistit, a oba s mámou povzbudivě vypískli.

„Ona je úžasná!“ Táta políbil Gracii na naducanou tvářičku. „A kamera už ji miluje!“

„Skutečně má *charizma*,“ dodala pyšně máma.

Gracie ke mně natáhla zavalitou upatlanou ručičku.

Pohladila jsem ji po tváři, potěšená, že aspoň někdo mě bere v potaz. Rodiče si ani nevšimli, když jsem sebrala noviny a vytrátila se, aby mohli v klidu plánovat budoucnost mé malé sestřičky.

Nahoře už vana skoro přetékala. Zavřela jsem kohoutek a vklouzla do vody, přitom se snažila nenamočit ruce a noviny.

Blaho.

Teda asi deset vteřina blaha, než jsem si vzpomněla, proč potřebuju relaxovat. Nejdřív jsem si nalistovala rubriku osobností (na co si v tuhle chvíli musím nechat zajít choutky?), ale všichni samozvaní okouzlující princové byli rozvedení padesátníci. Kromě toho já milovala Haydena už od té doby, co mi ve čtvrté třídě uvolnil místo na houpačce. Vycítil mé přání a kavalírsky odešel. Připouštím, že se běžel napít k fontánce a pak vyžadoval

houpačku zpátky, ale to galantní gesto mě přesvědčilo, že mám tu čest s druhým Paulem Newmanem. No dobře, jistou roli tu hrál i jeho vzhled. Ale zanedbatelnou, jen takový štek.

Otočila jsem na stránku s volnými místy. Inzeráty hledaly všechno od modelek přes recepční až po vrátné v knihovně. Možná někdo shání směšně vysokou náctiletou dívku se zkušeností maskota. Třeba bych mohla trhat jablka nebo vytahovat lidem věci z polic.

Na další stránce mě jeden inzerát okamžitě praštil do očí. Text psaný zelenou kurzívou s kudrlinkami a zabírající půl stránky mezi malými černobílými sloupky vyloženě svítil. Vlastně byl tak oslňující, že jsem málem upustila noviny do vody. Co to použili za inkoust? Skoro bych přísahala, že ta slova *blikala*.

Princezna k pronajmutí

Máte všechny potřebné královské kvality?

Hledáme: náctiletou dívku
pro funkci zastupující princezny.

Musí být ochotna cestovat.

Prosím, volejte Meredith.

Bezva. Inzerát sice neuváděl moc detailů, ale já usoudila, že chtějí někoho, kdo se nafintí a bude obcházet večírky. Mávne hůlkou a malé holčičky se počurají smíchy. To zvládnu. Kostým princezny je rozhodně lepší než převlek hlodavce. A nadýchané šatičky mi zakryjí hubené nohy. Dají vyniknout mému pasu. A možná dostanu taky korunku a paruku. Blondáté mikádo jako měla Marilyn Monroe! Pak mi bude jedno, jestli mě Hayden

Garrison uvidí v práci. Naopak, kdyby mě Hayden spatřil takhle oháknutou, tak mi okamžitě padne k nohám.

Navíc, já byla princeznami vždycky tajně posedlá. Jen si to představte: třeba Popelka. Nejdřív nikomu nejde pod nos, a jaká ji čeká budoucnost. Nebo Šípková Růženka, která sice prospí celou věčnost, ale pak to sladké probuzení. Sněhurka – no dobře, Sněhurka mě vlastně trochu mate – ale dokonce i ta se nakonec dokáže vymanit z údělu hospodyně u trpaslíků. Jistě, tyhle příběhy nejsou zrovna feministickými bojovými výkřiky, ale stejně je hezké, jak princ vždycky pozná, že ona je prostě ta pravá. A potom se *všechno* změní, život je nádherný a dívka, kterou všichni považovali za naprostou nulu, se najednou stane nejdůležitější bytostí v celém království.

Kdo by si to nepřál?

Tenhle sen však netrval dlouho. V inzerátu zapomněli uvést kontaktní údaje! Stálo tu jen: „Prosím, volejte Meredith.“

Hlavně že použijí tak drahou tiskařskou barvu, a přitom nenechají ani telefon nebo příjmení. To je pakárna.

„Hej, Meredith! Já to беру!“ Noviny se zatřepaly a vyletěly mi z ruky. Sklouzla jsem pod hladinu a zadržovala dech, až už jsem to nemohla vydržet.

Když jsem se posadila, hlava se mi točila a kolem mě se vznášela pěna. Jedna bublina stoupala ke stropu, pak se začala zvětšovat. Promnula jsem si oči v domnění, že mi mýdlo zamlžilo zrak.

Nezamlžilo. Bublina měla teď velikost vodního melounu a každou vteřinou rostla. Když dosáhla velikosti gymnastického míče, vyskočila jsem z vany. Voda vyšplouchla na zem. Bušilo mi srdce.

Výpary kostýmu sviště očividně způsobují halucinace. Uvažovala jsem, jestli táta uzná blouznění jako dostatečný důvod, abych s prací sekla. Pravděpodobně ne.

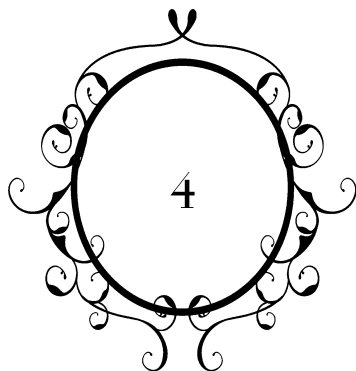
Zabalila jsem se do osušky a couvala pryč od mýdlového zjevení. Rostlo, až v koupelně nezbyvalo žádné místo.

Pak...

Prásk!

Bublina se rozprskla. Mýdlo pocákalo stěny a pěna mi ohodila obličej. Zašátrala jsem po ručníku, otřela si mydlinky a zaječela.

V koupelně jsem nebyla sama.

„*Z*mlkni!“ ozval se tichý, úsečný hlas. „Lidské ušní bubínky nejsou uzpůsobené pro tak hlasité zvuky. A čelisti nemají padat tak nízko.“ Žena stojící přede mnou mi jedním dlouhým prstem zaklapla otevřenou pusou. „Pokud máme spolupracovat, tak nejprve musíme zkultivovat tvé chování.“

Drobná žena v černém elegantním kostýmku s úzkým proužkem a vysokých lodičkách s otevřenou špičkou si dala ruku v bok. Větší sílu než její citrusový parfém měl jedině důležitý výraz v jejím obličejí. Všechno na ní vypadalo sofistikovaně, od krémově hnědé pleti po dokonale vytrhané obočí a ostré rysy. Působila dojmem, že přišla rovnou z přehlídkového mola, až na jednu věc. Její vlasy měly šokující světle zelený odstín.

Trvalo mi několik minut, než jsem ze sebe dokázala vypravit slovo. „Co... co děláte v mojí koupelně?“ Tiskla jsem osušku ještě pevněji na mokrou kůži. Kdo je tahle ženská a jak to že přiletěla v bublině jako Glinda z *Čaroděje ze země Oz*? A hlavně, proč je tady se mnou? Utopila jsem se snad?

„Drahoušku, není třeba cudnosti.“ Přesto mi přes místnost kopa oblečení a otočila se.

Vzala jsem to jako pokyn, že mám na sebe hodit tričko a natáhnout si džíny na ještě mokré nohy. Pokud jsem se utopila (nebo možná se právě topím a tohle je předsmrtná halucinace?), tak mě aspoň rodiče nebudou muset lovit z vany nahou. Ačkoli jestli se topím, tak proč u toho stojím?